

## POSTANOWIENIE

11 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczak

na posiedzeniu niejawnym 11 października 2024 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku D.O.

z udziałem W.S., P.O., R.O., M.K. i G.B.

o wpis,

na skutek skargi kasacyjnej D.O.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Gdańsku

z 14 lipca 2022 r., XVI Ca 331/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. oddala wniosek pełnomocnika D.O. o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej skarżącej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

## UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania

sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (przyczyn kasacyjnych).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca D.O. wskazała na istotne zagadnienie prawne dotyczące art. 109 u.k.w.h., art. 2 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c., art. 626<sup>9</sup> k.p.c. w związku z art. 626<sup>2</sup> k.p.c.

Powołanie się na istotne zagadnienie prawne (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga sformułowania problemu prawnego i uzasadnienia, że ma on precedensowy (nowy) charakter lub znaczenie dla rozwoju prawa. Problem ten powinien odnosić się do konkretnych przepisów prawa i zostać ujęty w sposób abstrakcyjny, a zarazem wiązać się z rozpoznawaną sprawą; konieczne jest przy tym wskazanie argumentów, które prowadzą do jego rozbieżnych ocen (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13, z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14).

Wniosek nie spełniał tych wymagań w stopniu oczywistym. W skardze nie sformułowano żadnego konkretnego zagadnienia prawnego, a tym bardziej zagadnienia, które wiązałoby się z przepisami wymienionymi w *petitum* wniosku i przedmiotem sprawy. Ograniczono się natomiast do wskazania na konieczność rozpatrzenia przez Sąd Najwyższy naruszenia przepisów prawa materialnego i procesowego, w tym zwłaszcza art. 233 § 1 k.p.c. Tak sformułowana podstawa wniosku nie nawiązywała w istocie do żadnej z przyczyn kasacyjnych enumeratywnie wymienionych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.; odwołanie się do art. 233 § 1 k.p.c. pomijało ponadto, że naruszenie tego przepisu – zgodnie z art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. – nie może stanowić skutecznej podstawy kasacyjnej, a w konsekwencji nie może także służyć uzasadnieniu jej przyjęcia do rozpoznania.

Należało zatem odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych względów, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 w związku z art. 13 § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

Wniosek pełnomocnika procesowego o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym oddalono, mając na względzie, że sporządzenie skargi kasacyjnej, w której wniosek o przyjęcie do rozpoznania stanowi pozór odwołania się do powołanej w nim przyczyny kasacyjnej, nie może być traktowane jako udzielenie pomocy prawnej. Złożony wniosek nie zawierał ponadto koniecznego oświadczenia, że opłata należna pełnomocnikowi nie została zapłacona w całości lub w części (por. § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, Dz. U. z 2024 r. poz. 763) (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 września 2011 r., V CZ 66/11, z dnia 16 listopada 2016 r., I CZ 74/16, z dnia 7 września 2018 r., III CZ 27/18, z dnia 21 maja 2020 r., V CSK 562/19, z dnia 26 maja 2020 r., IV CSK 662/19 i z dnia 10 czerwca 2022 r., I CSK 1054/22).

(K.G.)

r.g.